

Sygn. akt IV K 913/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bręczewska-Sowa

Protokolant: Joanna Marczyńska

po rozpoznaniu w dniu 04 marca 2016 r. na rozprawie

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – Śródmieście w Szczecinie Danuty Łojewskiej Sumisławskiej

sprawy

W. P.

syna A. i M. z domu G.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że

w dniu 23 sierpnia 2015 r. w S. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości odpowiadającym stężeniu 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

I. uznaje oskarżonego W. P. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to przestępstwo, na podstawie art. 178a § 1 kk, wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka,

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat

III. na podstawie art. 43 a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny zalicza oskarżonemu, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, okres zatrzymania w sprawie w od dnia 23 sierpnia 2015r do dnia 24 sierpnia 2015r., przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania równa się dwóm stawkom dziennym grzywny

V. na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3, i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłatnej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U nr 163, poza. 1348 ze zm.) przyznać od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 516,60 (pięciuset szesnastu złotych sześćdziesięciu groszy) złotych w tym kwotę 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu złotych sześćdziesięciu groszy) tytułem należnego podatku VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym,

VI. na podstawie art. 627 kpk, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierza mu kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IVK 913/15

UZASADNIENIE

W dniu 23 sierpnia 2015 r. do około 23.00 W. P. spożywał alkohol w postaci 3 – 4 piw o pojemności 0,5 litra w mieszkaniu przy ul. (...). Około godz. 22. 20 udał się on do samochodu F. (...) o nr rej (...), stanowiącego własność męża jego siostry D. L. zaparkowanego w S. przy bramie nr 31. Uruchomił silnik w wyniku czego wjechał w ścianę kamienicy. Uderzenie usłyszał znajdujący się w swoim mieszkaniu przy ulicy (...), który podszedł do okna i zobaczył jak z samochodu wysiada kierowca, który zatacza się. G. W. zadzwonił na policję. W tym czasie W. P. udał się do mieszkania.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego W. P. k. 36 -37 zbioru A
- zeznania świadka G. W. k. 38v – 39, 28- 30(k. 2 -4 zbioru C) akt.

Na miejsce przyjechali funkcjonariusze policji w osobach: A. B., D. S. (2) i R. J., którzy ustalili, kto może być kierującym pojazdem F.. Następnie funkcjonariusze udali się do mieszkania zajmowanego przez W. P.. Na miejscu W. P. potwierdził, iż użytkuje pojazd F., wskazał on wówczas, iż chciał odpalić samochód żeby nie rozładował się akumulator i wyniku tego uderzył w ścianę budynku. W trakcie rozmowy policjanci wyczuli woń alkoholu, w związku z czym W. P. został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie wykazało wynik 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego W. P. k. 36 – 37 zbioru A
- zeznania świadka G. W. k. 38v – 39, 28- 30(k. 2 -4 zbioru C) akt
- zeznania świadka A. B. k. 39, 31 -32 (k.6 - 7 zbioru C) akt
- zeznania świadka D. S. (2) k. 39 33 - 34(k. 9-10 zbioru C) akt
- zeznania świadka R. J. k. 39v, 35 - 36 (k. 13 -14 zbioru C) akt
- protokół użycia alkometru k. 3 – 6 zbioru A.

W wyniku zdarzenia doszło do uszkodzenia przedniej strony pojazdu w postaci stłuczenia klosza reflektora przedniego prawego, pęknięcia i odkształcenia zderzaka pod tym reflektorem, oderwania lewej strony tablicy rejestracyjnej , stłuczenia klosza lewego światła kierunkowskazu, otarcia powierzchni zderzaka po lewej stronie pod uszkodzonym kierunkowskazem. Na chodniku pomiędzy przodem pojazdu a budynkiem ujawniono stłuczone odłamki szkła przezroczystego odpowiadające fragmentom klosza reflektora przedniego prawego oraz pojedynczy odłamek z tworzywa sztucznego odpowiadający fragmentowi klosza lewego światła kierunkowskazu pojazdu. Ściana budynku nie została uszkodzona.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego W. P. k. 36 – 37 zbioru A

- zeznania świadka A. B. k. 39, 31 -32 (k.6 - 7 zbioru C) akt
- zeznania świadka D. S. (2) k. 39 33 - 34(k. 9-10 zbioru C) akt
- zeznania świadka R. J. k. 39v, 35 - 36 (k. 13 -14 zbioru C) akt
- protokół oględzin pojazdu k. 9 -14 zbioru A.

W. P. nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego W. P. k. 36 – 37 zbioru A
- zeznania świadka A. B. k. 39, 31 -32 (k.6 - 7 zbioru C) akt
- zeznania świadka D. S. (2) k. 39 33 - 34(k. 9-10 zbioru C) akt
- zeznania świadka R. J. k. 39v, 35 - 36 (k. 13 -14 zbioru C) akt.

W. P. nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej lub ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznawania znaczenia czynu ani kierowania swoim postępowaniem. W. P. jest osobą o inteligencji niżej od przeciętnej.

Dowody:

- opinia sądowo-psychiatryczna k. 63 – 66 zbioru A.

W. P. ma 29 lat. Nie posiada osób na utrzymaniu. Ma wykształcenie zawodowe, zawód wyuczony stolarz budowlany. Utrzymuje się z prac dorywczych osiągając dochód wysokości około 1.400 złotych miesięcznie. Był jednokrotnie karny sądownie za czyn z art. 291 § 1 kk na karę grzywny.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego W. P. k. 36 zbioru A
- dane o karalności k. 30 zbioru A
- dane osobopoznawcze k. 39 zbioru A.

W. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia , w których wskazał, że w dniu 23 sierpnia 2015 roku ok. godz. 23.00 zakończył spożywać alkohol w postaci piwa w ilości 3-4 o pojemności 0,5 l. Przed 23.00 wziął kluczyki od samochodu F. (...) o nr rej (...). Z. do samochodu, który był zaparkowany przed bramą nr 31 i uruchomił silnik tylko po to aby nie rozładował się akumulator. Nie wiedział, że pojazd jest na biegu i po uruchomieniu silnika pojazd ruszył do przodu i uderzył przodem o ścianę budynku. Po uderzeniu zgasił silnik kluczykiem i wysiadł z pojazdu. Pozamykał pojazd i poszedł do domu. Pojawili się policjanci w sprawie pojazdu i uderzenia w ścianę budynku. Policjantom wyjaśnił zaistniałą sytuację. Nie jeździł pojazdem tylko go uruchomił (wyjaśnienia oskarżonego W. P. k. 36 – 37 zbioru A)

Sąd dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego uznał je za polegające na prawdzie w zakresie w jakim ten przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, oraz nie zaprzeczał faktowi spożywania alkoholu zanim wsiadł do pojazdu i go uruchomił w wyniku czego uderzył w ścianę budynku. Powyższe korespondowało bowiem także z zeznaniami G. W., który widział jak ta sama osoba wysiadała z pojazdu po uderzeniu w budynek i ta sama osoba była wyprowadzana przez policjantów, wynikami badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu oraz protokołem oględzin pojazdu i jako takie nie budziły wątpliwości.

Zeznania świadków A. B., D. S. (2) i R. J. nie wzbudziły żadnych wątpliwości Sądu. Świadkowie ci są osobami obcymi wobec oskarżonego. Czynności w sprawie podjęli na skutek zlecenia ich przez operatora 997 i jak sami wskazywali nie byli świadkami zdarzenia. Zeznawali oni na okoliczności dotyczące przebiegu interwencji i relacji oskarżonego w czasie jej trwania, która w świetle wyjaśnień oskarżonego również nie budziła wątpliwości. Zeznania były jasne, logiczne i rzeczowe, stąd też brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka G. W., który w sposób jasny, logiczny i niesprzeczny opisał zaobserwowane zdarzenie, Świadek ten w sposób obiektywny i konsekwentny zrelacjonował przebieg zdarzeń, które bezpośrednio obserwował z okna mieszkania.

Na uwzględnienie zasługują również dowody w postaci dokumentacji z przeprowadzonego badania urządzeniem do pomiaru ilości alkoholu w wydychanym powietrzu oraz oględzin samochodu wraz z dokumentacją fotograficzną, albowiem dokumenty te nie budzą żadnych wątpliwości i zostały sporządzone przez osoby do tego uprawnione. Ich autentyczność nie była również podważana w toku postępowania. Za nie budzącą wątpliwości Sąd uznał sporządzoną dla potrzeb niniejszego postępowania opinię sądowo – psychiatryczną, była ona spójna, logiczna i nie zawierała sprzecznych stwierdzeń.

Na podstawie tak zgromadzonego i ocenionego materiału dowodowego Sąd ustalił, że W. P. w dniu 23 sierpnia 2015 r. w S. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości odpowiadającym stężeniu 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierując w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej (...) wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 178a §1 kk.

Przedmiotem ochrony czynu z art. 178a § 1 kk jest bezpieczeństwo powszechne, a w ramach tego bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Podmiotem tego przestępstwa jest natomiast osoba, która znajduje się w stanie nietrzeźwości.

W następstwie dokonania analizy całości materiału dowodowego nie ulega żadnej wątpliwości Sądu, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a §1 kk. Do przyjęcia, że zachodzi prowadzenie pojazdu, nie jest konieczne bowiem stwierdzenie faktu panowania zarówno nad mechanizmem sterującym, jak i napędzającym. Dlatego przymiot "prowadzącego pojazd" jest właściwy nie tylko dla osoby panującej nad uruchomionym przez siebie silnikiem, ale nie nad zablokowanym lub zepsutym urządzeniem kierującym (vide J. Kochanowski, Zagadnienia przestępstw drogowych i przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, Warszawa 1990, s. 95 i n).

Zachowanie oskarżonego było umyślne. Nie zaistniała żadna z okoliczności wyłączających jego bezprawność ani winę. Zachowanie oskarżonego było społecznie szkodliwe w stopniu większym niż znikomy. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał go za winnego popełnienia czynu z art. 178a §1 kk.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd brał pod uwagę kryteria przewidziane w art. 115 § 2 kk, w tym okoliczności podmiotowo-przedmiotowe popełnionego czynu.

Wymierzając oskarżonemu za popełniony występki karę Sąd jako okoliczności łagodzące dla oskarżonego uwzględnił przyznanie się do winy i nie utrudnianie toczącego postępowania, stosunkowo nie duży stopień nietrzeźwości. Natomiast jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę motywację oskarżonego który uruchamiał pojazd nie mając koniecznych do tego uprawnień, a także uprzednią karalność, choć za przestępstwo innego rodzaju.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż kara w postaci kary grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka będzie adekwatna do stopnia winy oskarżonego i charakteru przypisanego mu czynu.

Określając wysokość stawki dziennej Sąd uwzględnił sytuację majątkową oskarżonego, który utrzymuje się z prac dorywczych.

Obligatoryjne w przedmiotowej sprawie z uwagi na charakter przypisanego oskarżonemu występku było orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W przekonaniu Sądu oskarżony swoją

nieodpowiedzialną postawą uzasadnił konieczność wyeliminowania go z ruchu drogowego jako kierowcy na okres 3 lat roku, który to okres jest okresem minimalnym i który to winien uzmysłwić mu naganność jego postępowania.

W przekonaniu Sądu tak ukształtowana kara pozwoli - na wychowanie sprawcy oraz wpojenie mu podstawowych norm społecznych, takich jak konieczność przestrzegania porządku prawnego oraz stosowania się do obowiązujących w ruchu drogowym zasad bezpieczeństwa. Będzie ona czynnikiem odstraszającym od popełniania podobnych czynów.

Jednocześnie Sąd orzekł wobec oskarżonego obligatoryjny środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, okres zatrzymania w sprawie od dnia 23 sierpnia 2015r do dnia 24 sierpnia 2015r., przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.

Nadto na podstawie przepisów wskazanych w wyroku w pkt V przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw.A. S. kwotę 516,60 tytułem wynagrodzenia za pomoc udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym.

Kierując się natomiast ogólną regułą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 627 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89. poz. 555 ze zm.) i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 50 złotych.